Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. свять) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вбдъ ч. 8 улица Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламаціи неопечатані вбльні бдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к
мѣсячно . . . . 20 к
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр

Ч. 216 | Нинѣ: греко-кат. Іоана Богосл. римо-кат. Бриґітты | Завтра: Каллістрата, Діон. | Субота 26 вересня (8 жовтня) 1892. | Входъ сонця 6 г. 11 м.; заходъ 5 г. 23 м. Баром. 760 терм + 22 0° + 13 0°. | Рôкъ II.

Знovъ та сама история.

Ледви минувъ мѣсяць вôдъ часу, коли то першій разъ рознеслась була вѣсть, що нашй селяне изъ збараского та скалатского повѣта, якъ то кажуть, нѣ зъ сего, нѣ зъ того покидають рôдні стороны и переносять ся потайкомъ цѣлыми масами за границю до сусѣднои державы, сподѣваючись знайти тамъ лѣпшу долю для себе. На ту громадну еміґрацію звернули були увагу не лишь всѣ краевй часописи, рускй и польскй, але также и власти правительственнй, котрй заразъ выслали на мѣсце комісію, що мала сю справу близше розслѣдити, а головно выкрыти причины, котрй выкликали ту еміґрацію.

Якъ звѣстно ходили тогды всѣлякй толки о причинахъ тои еміґраціѣ; найбôльше говорено, що сталась она наслѣдкомъ якихсь тайныхъ аґітацій, маючихъ навѣть закраску політичну. Звѣстно дальше зъ того, що Е. Екс. п. Намѣстникъ заявивъ въ Соймѣ, що причиною того руху еміґраційного не була нѣяка аґітація політична, лишь зле зрозумѣна справа хлѣба, спонукана роздробленемъ ґрунтôвъ, бракомъ всякого побôчного промыслу, малымъ заробкомъ и врожденою нездарностію та потяжкостію, котрй не допускають людей вышукувати собѣ вôдповѣдного заробку. Але попри то заявивъ тогды п. Намѣстникъ, що кромѣ тыхъ — природныхъ причинъ могли дѣлати и дѣлали: певного рода деморалізація, та оденъ або другій несовѣстный дорадникъ и поодинокй чинники менше совѣстно сповняючй свои обовязки. Дальше зазначивъ п. Намѣстникъ тогды, що ґрунтôвъ въ тыхъ сторонахъ, зъ вôдки ишла еміґрація, не продавано, бо выходили люде, що ґрунтôвъ зовсѣмъ не мали. До того всего давъ тогды п. Намѣстникъ ще й вôдъ себе замѣтку, що далеко болестнѣйшимъ якъ той рухъ було то, що повторювано и ширено фальшивй вѣсти тамъ, де потреба спокою и тверезои розваги. Слова тй п. Намѣстника мусимо мати теперь добре на увазѣ, коли, якъ то заразъ побачимо, повтаряесь зновъ та сама история. Ото двѣ польскй ґазеты принесли сими днями такй вѣсти:

До Gaz. Narod. пишуть зъ Турильча: Селяне зъ околиць выходять масами. Объѣздчики (погранична сторожа россійска) кличуть селянъ, абы переходили та говорять, що коли они не прийдуть туды, то они (объѣздчики) прийдуть сюды и зроблять ладъ по своему (не хочемо дословно того повтаряти, що въ тôй дописи сказано). Они обѣцюють кождому селянинови по 10 морґôвъ поля. Зъ Мушкатовець вийшло оногды трое людей а изъ Слобôдки двое. Переходячи до Россіѣ потопили ся въ Збручи. То охолодило трохи охоту до еміґраціѣ — однакожь середъ селянъ ходить чутка, що хто не пôде теперь добровôльно, то буде мусѣвъ вôдтакъ выносити ся, бо австрійскій Цѣсарь буде выганяти.“ До Dziennika Polsk. пишуть зновъ: „Середъ селянъ ходить поголоска, що царь дае кождому селянинови, котрый перейде черезъ границю, великій ґрунтъ, пару коней, пару волôвъ и кованый вôзъ на зелѣзныхъ осяхъ. Въ наслѣдокъ того говорять люде голосно о еміґраціи и еѣ спасенныхъ наслѣдкахъ; о скôлько я чувъ (!) перейшло сто людей въ Скалѣ черезъ границю и кричало: віватъ! до тыхъ, що ще стояли на граници Австріѣ, а салдатъ заохочувавъ ихъ, щобы спѣшили ся, бо збôжа дуже зародило и нема кому збирати. Рухъ еміґраційный огорнувъ вже цѣлый повѣтъ и що ночи выносить ся тихцемъ по кôльканадцять людей зъ кождого села. Кождого еміґранта веде салдатъ до касарнѣ, де дôстае 3 рублѣ на руку и картку до Кременця, де складае присягу и зъ вôдки везуть его дальше, — якъ кажуть — кôлька сотъ миль въ глубину Россіѣ.“ Дальше наводить кореспондентъ згаданои ґазеты байку о суперечцѣ мѣжь монархами, хто зъ нихъ лѣпшій и т. д. а вôдтакъ каже: Жандармерія зъ причины малого персоналу не въ силѣ перешкодити тому рухови. Лишь зъ Кривча доси нѣхто не выйшовъ а въ тôмъ заслуга о. крыл. Лушпиньского и его зятя о. Семенова, котрй дуже мудро и по вôтцѣвски промавляють до народу и напоминають, абы не покидавъ своеи стрѣхи и батькôвщины.“

Мимо волѣ впаде кождому въ очи, що

ҐЕОРҐІНА.

Оповѣдане Рудйарда Кіплінґа.

Подаючи оповѣдане найпершого нинѣ поета и повѣстеписателя анґлійского, думаемо, що не вôдъ рѣчи буде розказати хочь коротенько дещо про самого автора, котрого славу, коли вже не инакше, то бодай по цѣнѣ его повѣстей можна змѣркувати. Оповѣданя Кіплінґа розходять ся въ Америцѣ десятками тысячѣвъ примѣрникôвъ а одна австральска ґазета заплатила ему за 500 рядкôвъ его оповѣданя ажь 6.000 зр. або по 12 зр. за рядокъ.

Рудйардъ Кіплінґъ, сынъ директора школы штукъ въ Лагорѣ, родивъ ся 30 грудня 1865 р. въ Бомбаю. По Кіплінґу можна бы судити, що въ теплыхъ краяхъ не лишь ростины, але й люде скорше дозрѣвають, бо вôнъ вже въ 16-ôмъ роцѣ житя ставъ дозрѣлымъ чоловѣкомъ и писавъ поезіи та короткй оповѣданя до всѣлякихъ часописей и незадовго навивъ не лишь славы але й майна. Вôнъ бувъ кореспондентомъ ґазетъ, войсковымъ урядникомъ а опôсля редакторомъ и зробивъ такій маетокъ, що мôгъ вже спокôйно жити. Але нещасте ходить по людяхъ. Кіплінґъ оженивъ ся зъ якоюсь Американкою и заразъ по вѣнчаню выбравъ ся зъ нею въ подорожь naоколо свѣта, а грошѣ зложивъ въ „Ню-йоркскôмъ банку всходнôмъ.“ Ледви що приѣхавъ до Іокагамы въ Японіи, коли дôставъ вѣсть, що той банкъ збанкрутувавъ и всѣ его грошѣ пропали. Наразъ ставъ зовсѣмъ бѣднымъ чоловѣкомъ.

Оповѣданя Кіплінґа вôдзначають ся тымъ, що вôнъ оповѣдае все коротко безъ нѣякои прикрасы и додаткôвъ. До найлѣпшихъ его повѣстей належить „Погасле свѣтло“ (The Sight that failed). Слѣдуюче оповѣдане може дати доказъ, зъ якою силою выступае вôнъ противъ нелюдского поступованя анґлійскихъ цивілізаторôвъ въ Азіи; вôнъ анѣ словомъ не робить имъ докору, лишь ставить ихъ передъ читателѣвъ, нехай они самй ихъ судять.

Межи ширителями цивілізаціѣ въ Британьскôй Индіи бувъ оденъ, що называвъ ся Джорджь Порджь. Вôнъ бувъ десь якимсь урядникомъ державнымъ. Одного дня перенесли его ажь до долѣшнои Бурмы. Джорджь Порджь поѣхавъ на свою нову посаду и сповнявъ тамъ свои мѣшанй войсково-цивільнй обовязки, якй въ тыхъ часахъ мусѣли сповняти майже всѣ, що були въ державнôй службѣ.

Але вже за кôлька мѣсяцѣвъ навкучилось Порджови такъ самому жити и вôнъ ставъ оглядати ся за якимсь товариствомъ. Тогды бувъ ще такій звычай, що бѣлй могли брати собѣ за жѣнки доньки мѣсцевыхъ жителѣвъ; треба лишь було зложити призначену таксу. Таке супружество не дуже вправдѣ вязало, але все таки було зъ нимъ добре.

Начальникъ мѣста, коло котрого Джорджь Порджь недалеко мешкавъ, мавъ красну доньку. А коли розôйшла ся чутка, що всемогучій Анґлієць, котрый проживае самъ оденъ въ домѣ за мѣстомъ, шукае собѣ ґаздинѣ, пôшовъ начальникъ до Джорджа Порджа та каже, що дасть ему свою доньку за ґаздиню, коли вôнъ пôсля звычаю, якій есть въ краю, выплатить ему на руку готовыми грôшми пять сотъ рупій.[1]) Добили торгу и Джорджь Порджь не мавъ чого жалувати.

Вôнъ заразъ побачивъ, що неладъ зъ его хаты десь щезъ, а за то зробило ся всюды чисто и опрятно: що его выдатки о половину зменшили ся и що ему якось такъ весело було на души, коли при столѣ побôчь него сидѣла его нова ґаздиня и выдавала службѣ приказы. А була то собѣ дуже миленька, весела и дрôбненька жѣночка. Въ жадпôй расѣ — такъ кажуть люде, що то знають — не выводять ся такй знамениті жѣнки та ґаздинѣ, якъ у Бурманôвъ. Коли вôдтакъ попри хату Джорджа Порджа переходивъ вôддѣлъ войска, що ишовъ на вôйну и станувъ тутъ на спочинокъ, то офіцира вôдъ того вôддѣлу такъ угостили, що вôнъ пôзнѣйше неразъ згадувавъ, якъ то вôнъ тамъ добре обѣдавъ; тогды нагадувалось ему й якесь хороше личко и вôнъ зъ цѣлого серця завидувавъ Дорджеви Порджови.

Имя бурманьскои дѣвчины якось не конче красно звучало, а що Джорджь Порджь звавъ еѣ Ґеорґіною, то не велике дѣло. Джорджь Порджь бувъ дуже радъ зъ того, якъ теперъ ему вело ся, та присягавъ ся, що нѣколи ще не уживъ пять сотъ рупій такъ розумно.

По трохъ мѣсяцяхъ домашного жи-

[1]) Рупія, индійскй грошѣ, около 12 кр.

згадани кореспонденты оповѣдають всѣ ти дурницѣ, яки чули, а оповѣдають ихъ такъ, якъ колибъ сами на все дивили ся и певно безъ причины пôдносять великій крикъ та ширять безъ потребы занепокоєнє. Припустѣмъ, що якійсь салдатъ россійскій и давъ ся зъ чимсь почути, чижь годить ся приписувати сему заразъ велику вагу и вѣрити въ то? Або чи розумно єсть повтаряти всѣляки дурницѣ, яки прости люде собѣ оповѣдають, не додавши до нихъ анѣ слова якогось поясненя? Або що може значити така вѣсть: „О скôлько я чувъ, перейшло вже сто людей, кричали: віватъ! и т. д.? Тажь чути можна дуже богато, але чи то все заразъ правда, що чує ся? По нашôй думцѣ и о. Лушпиньскій та его зять о. Семенôвъ ледви чи будуть вдячни кореспондентови за зроблену имъ рекляму, бо коли они ужили зъ успѣхомъ всего свого вплыву, на селянъ, то певно не для рекламы, а чи крôмъ нихъ не знайшовъ ся вже нѣхто въ цѣлôмъ повѣтѣ, коли тамъ дѣйстно таке лихо проявило ся, щобы єму якось зарадити? Хибажь всѣ други священики обохъ обрядôвъ, всѣ дворы, всѣ власти політични и автономічни дивлять ся на той новый рухъ еміґраційный зовсѣмъ рôвнодушно? Намъ видить ся, що такъ зле ще не єсть, якъ выходило бы изъ згаданыхъ дописей.

Коли бы же дѣйстно такъ було и рухъ еміґраційный прибравъ тамъ бôльши розмѣры, то розумѣєсь, пора бы була противъ него выступити и опамятувати селянъ. Ти, що вже ходили до Россіѣ и назадъ вернули, переконались мабуть найлѣпше, якій тамъ гараздъ. Що въ Россіи, отъ такъ, нѣ зъ сего, нѣ зъ того, не дає нѣхто землѣ, то рѣчь бôльше якъ певна. Ба, що бôльше, — и то повинни собѣ запамятати ти, котрыхъ збирає охота до еміґраціѣ, — що чужихъ всюды не люблять, що называють ихъ „зайдами“, котри приходять вôдбирати хлѣбъ и заробокъ другимъ. На опамятанє тыхъ, котри може вѣрять въ великій добробытъ та въ сегорôчный урожай въ Россіи, скажемо отъ хочь бы то, що тамъ теперь урожай загаломъ лихій, а въ декотрыхъ ґуберніяхъ грозить навѣть голодъ. Правительство россійске въ клопотѣ, якъ помагати своимъ людемъ вôдъ голодовои смерти, а оно мало бы журити ся ще й тыми, що вôдъ насъ прийдуть? Цѣкава и дуже характеристична рада бувшого крамаря зъ Пôдгаєць, Досинчука, котрый осѣвъ въ Житомири на Волыни. Вôнъ пише въ „Гал. Руси“: „По моѣй думцѣ не треба бы галицкимъ селянамъ выходити изъ свого краю та непокоити тутъ якъ власти такъ и приватныхъ людей.... Многи тутъ пытають ся: На що намъ Галичанъ?...“ Та певно, на що? — коли и тамошнымъ людямъ тяжко вже жити. Трохи бôльше розуму та розваги изъ стороны самыхъ селянъ, трохи бôльше опѣки надъ бѣдными трохи бôльше порады и розумнои науки, а менше непотрѣбного крику, то й еміґраціи буде конець. Здалось бы лишь примѣрно тыхъ карати, що розпускають ложни вѣсти, бо може дуже легко бути, що ихъ пускають люде, котри мають въ тôмъ якійсь власный интересъ. А що суть того рода люде, се показує найлѣпше вербованє роботниковъ зъ Косôвщины до Румуміѣ, о чôмъ розкажемо инишимъ разомъ.

Школа для промыслу деревного въ Коломыи.

Не знаємо якъ въ сторонахъ коло Закопаного въ захôдной части нашого краю, але у всхôдной его части нема другои стороны, де бы промыслъ деревный бувъ такъ широко розвиненый, такъ ориґінальный и навѣть въ торговли занимавъ такъ важне становище якъ на Покутю, въ Коломыйщинѣ, по тамтôй сторонѣ Прута, въ Гуцульщинѣ. Треба лишь дивувати ся, що мы такъ пôзно опамятали ся и хочемо сему промыслови прийти въ помôчь школою промысловою. Въ Гуцульщинѣ и на коломыйскôмъ Пôдгôрю выробляють вôдъ непамятныхъ часôвъ зъ дерева мыски, тарѣлки, ложки, боклажки, т. зв. писани скринѣ, та всѣляку домашну посудину. Давнѣйше велась нею обмѣнна торговля за збôже далеко на Пôдôле майже ажь до самои границѣ, а по части веде ся ще й нинѣ, лишь що она перейшла въ жидôвски руки. Промыслъ сей вступивъ въ послѣдныхъ часахъ на нову дорогу а набравъ прикметъ промыслу артистичного. Що его належало бы пôддержати и ще бôльше пôднести, о тôмъ не було сумнѣву, але доси не було якось спромоги. Одна „Гуцульска спôлка“ въ Коломыи, що якось ще его пôддержувала и она то такожь не мало до того причинила ся, що теперь отворить ся тому промыслови красша будучнôсть.

Мы вже згадували вчера коротко, що въ Коломыи перебувавъ пôдъ конець тамтого мѣсяця краєвый инспекторъ для школъ промысловыхъ. проф. Франке, въ справѣ заложеня въ Коломыи школы для промыслу деревного. На нарадѣ дня 29 вересня въ сѣй справѣ сконстатовано — якъ доносить Gaz. Kołomyjska — що така школа єсть потрѣбна; потребу ту выказала „Гуцульска спôлка“, котра заложила побôчь свого складу таку школу и въ котрôй теперь образує ся молодѣжь сѣльска на єдôбныхъ токарѣвъ, столярѣвъ, рѣзбярѣвъ и т. д.

Вôдтакъ порушено такожь справу дотаціи школы и єѣ помѣщеня. П. инспекторъ заявивъ, що правительство зъ засады при закладаню школъ жадає вôдъ дотычнои громады або повѣта, щобы дали и удержували мешканє школы та мѣсце на варстаты. А правительство въ такôмъ случаю бере на себе всѣ прочи кошты удержаня школы, якъ купно варстатôвъ, потрѣбныхъ знарядôвъ, платню учителѣвъ и т. п. Вôдтакъ запытавъ п. инспекторъ бурмістра м. Коломыи, чимъ може мѣсто причинити ся до удержаня такои школы.

П. бурмістръ сказавъ, що справу тую розбирано вже на засѣданю рады мѣскои. Громада зобовязує ся дати помѣщенє на школу, а на удержанє єѣ що року 600 зр. або й 800 зр. Громада и такъ уже на школы дає богато. Потребы зъ кождымъ днемъ ростуть и небавомъ мусить громада взяти ся до дорогихъ инвестицій. Притôмъ сказавъ, що обѣцяни 800 зр. суть лише частиною тои сумы, на котру можна числити, бо крôмъ громады ще и повѣты покутски, а дальше й край дадуть щось, для всѣхъ же зъ тои школы може бути хосенъ.

На се вôдповѣвъ п. инспекторъ, що Выдѣлъ краєвый, котрый дуже опѣкує ся школами промысловыми и взагалѣ домашнымъ промысломъ, и самъ не вôдмовить своєѣ помочи школѣ и завôзве всѣ покутски повѣты щобы причинили ся зô своеи стороны до удержаня школы.

Проф. Франке розвѣдавши ще у п. Бродовского, чи достанесь легко добрый матеріялъ, вôдъѣхавъ до Львова здати справу а не задовго приѣде до Коломыѣ державный инспекторъ промысловый проф. Екснеръ въ той самôй справѣ.

тя прийшла єму величезна гадка до головы. Видко зъ того всего, що оженити ся — оженити ся пôсля анґлійскихъ законôвъ — то була бы таки не зла рѣчь. Коли єму серёдъ теперѣшныхъ обставинъ жило ся такъ добре при боцѣ своеи бурманьскои дѣвчины, що курила черуты,[1]) о скôлькожь приємнѣйше и выгôднѣйше жилось бы зъ Анґлійкою, котра не курила бы черутôвъ та ще й грала бы на фортепіянѣ, замѣсть на якôмсь тамъ банйо.[2]) Оженити ся, то безъ сумнѣву була бы добра рѣчь. Вôнъ роздумувавъ надъ тымъ не одного вечера, пôдчасъ коли Ґеорґіна спѣвала и заєдно его розпытувала, чого вôнъ такій мовчаливый та чи она его чимъ не вразила. Коли вôнъ такъ роздумувавъ, куривъ; а коли куривъ, то дививъ ся на Ґеорґіну и въ его уявѣ перемѣняла ся она въ хорошеньку, милу та веселу, дрôбненьку анґлійску панночку, зъ кучерявою гривкою на чолѣ и може зъ папѣроскою въ червоныхъ якъ ягоды устахъ, але певно не зъ такимъ грубымъ бурманьскимъ циґаромъ, яки курила Ґеорґіна. Єму бажалось дѣвчины зъ такими очима якъ у Ґеорґіны та зъ неодною такою навычкою, якъ у неи. Але не зъ всѣми; могли бы бути деяки лѣпши. Тогды пускавъ вôнъ дымъ изъ свого папѣроса носомъ и вытягавъ ся якъ девгій.

Въ три мѣсяцѣ пôзнѣйше, коли вже вôдôйшло було и прийшло богато якихсь зачарованыхъ листôвъ, котрыхъ Ґеорґіна не могла розумѣти и для того ненавидѣла, сказавъ ѣй Джорджь Порджь, що вôнъ поѣде, а она мусить вертати домôвь до свого батька.

Ґеорґіна стала плакати. Она була бы пôшла за нимъ хочь бы на конець свѣта. Длячогожь мала его покидати, коли его любила?

— Я поѣду лишь до Ранґунъ — каже ѣй Джорджь Порджь. За мѣсяць поверну, але для тебе беспечнѣйше, коли за той часъ побудешь у батька. Лишу тобѣ двѣста рупій.

— На що ажь двѣста, коли на мѣсяць ѣдешь? Стане и пятьдесять. Ахъ, лиши ся, або возьми мене зъ собою.

Джорджь Порджь до нинѣшного дня не радо нагадує собѣ ту сцену. Наконець позбувъ ся Ґеорґіны за сѣмдесять и пять рупій. Бôльше не хотѣла взяти. Пароходомъ и зелѣзницею дôставъ ся до Ранґунъ.

Тоти зачаровани листы принесли єму вôдпустку на шѣсть мѣсяцѣвъ. Єму стало совѣстно, що втѣкъ и ставъ ся зрадникомъ; але коли корабель опинивъ ся на широкôмъ мори, то й Ґеорґіны личко выходило єму поволи зъ памяти. На пароходѣ було повно людей, що вертали зъ горѣшнои Бурмы и були весели, якъ школярѣ. Они й помогли Джорджеви Порджови на все забути.

Але не такъ було тамъ пôдъ деревами тека, де жила Ґеорґіна зô своимъ батькомъ та ждала Джорджа Порджа. Начальникъ бувъ старый, бо памятавъ вôйну ще зъ пятьдесять и першого року. Вôнъ бувъ и въ Ранґунѣ та знавъ дороги, котрыми бѣли ходять. Коли бувало сидить вечеромъ передъ хатою, говорить Ґеорґінѣ на розумъ, але та его й не чує.

То було й нещастє, що она Джорджа Порджа занадто полюбила. Одного дня она десь щезла зъ мѣста зô всѣма рупіями, що дôстала вôдъ Джорджа Порджа, знаючи лишь кôлька слôвъ по анґлійски, що лишились ѣй такожь въ спадщинѣ по нѣмъ.

Ґеорґіна пôшла шукати Джорджа Порджа, котрый, може бути, перебувавъ десь въ Ранґунѣ, або може поза чорными водами, а може й померъ. Щастє ѣй усмѣхнулось. Старый поліціянъ изъ сікôвъ[1]) сказавъ ѣй, що Джорджь Порджь поплывъ чорными водами. Она купила собѣ білєтъ зъ Ранґуна до Калькуты на корабель.

Въ Индіи пропавъ бувъ и слѣдъ за нимъ черезъ шѣсть недѣль и нѣхто не знає, кôлько она за той часъ нагорювала ся.

Ажь показалась знову, чотыриста миль на пôвнôчь вôдъ Калькуты, все ишла на пôвнôчь, збѣджена и обдерта, але все лишь мала на думцѣ вôдшукати Джорджа Порджа. Не знала мовы людей, але въ Индіи люде дуже милосерди, а жѣнки давали ѣй попоѣсти и напити ся. Наконець стрѣтила на дорозѣ машеруючій полкъ и пôзнала того офіцира, котрого Джорджь Порджь колись давно запросивъ бувъ на обѣдъ. Люде почали були смѣяти ся, коли Ґеорґіна упала передъ офіциромъ на колѣна и стала плакати, але

---

[1]) Всхôдно-индийск̂и циґара.

[2]) Инструментъ подôбный до ґітары.

[1]) Аґенты поліційни въ Индіи, що слѣдять за злочинцями.

Переглядъ политичный.

Нарады комисіи буджетовои австрійскои Делеґаціи перервано до 12 с. м. Натомѣсть комисіи угорскои Делеґаціи будуть мати що дня засѣданя. Вѣденьскій часописи ннднесли гадку. чи бы зъ огляду наш холеру не треба перенести Делеґацій зъ Пешту до Пресбурґа.

Парискій часописи Temps и Siecl подають до слôвъ ґр. Кальнокого и престольнои бесѣды подобнй уваги зô своеи стороны: Temps каже: Цѣсарь австрійскій зазначивъ въ розмовѣ зъ делеґатами, що треба удержати миръ. Теперь же насуває ся пытанє: Чи скôнчать ся вже разъ тй межинародй перегоны выдатковъ на войско и коли они скôнчать ся? Хто нинѣ поверить, що удержане мира коштує менше, якъ сама вôйна?" А Siecl каже: „Працює ся надъ удержанемъ мира, а тымъ самымъ и руйнує ся себе надмѣрными выдатками на войско. Коли настане конець тôй непевнôй ситуаціи?" Въ Петербурзѣ зробила мова престольна добре враженѣ. Англійска часопись Standard каже: Цѣла Европа вдячна Австро-Угорщинѣ за єѣ поблажливе и терпеливе поступоване на пôвстровѣ балканьскôмъ, чимъ дуже причинила ся до удержаня мира въ Европѣ.

Новинки.

Львôвъ дня 7 жовтня

— **Погорѣльцямъ громады Вільденталь** удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 400 зр. запомоги.

— **Именованя.** Осипъ Мподоньскій, Осипъ Виндакевичъ и дръ Осипъ Маєръ именованй судовыми авскультантами для Кракова. Канцелістами судовыми зôстали: Кароль Бехеръ для Нѣска, Адамъ Мецґеръ для Лѣшокъ, Адамъ Ваницкій для Улянова, а концепістъ Омелянъ Кароль Вархаловскій перенесеный до Переворска. — Феліксъ Даниловичъ, ґеометръ въ Жовквѣ, зложивъ приписану присягу.

— **Конкурсы.** Дотеперь уже 15 окр. Радъ шкôльныхъ зô всхôднои Галичины оголосили конкурсы на посады учительскй Конкурсы тй мы вже подали, а теперь даємо дальшй. Окр. Рада шк. въ Перемышлянахъ оголошує конкурсъ на посады: въ Глинянахъ управителя (500 зр. и мешканє), въ Перемышлянахъ и Свѣржи мол. учителѣвъ (300 зр. и додатокъ) и при школахъ: въ Ганачевѣ, Бачевѣ, Бруховичахъ, Добряници, Камири, Мечищевѣ, Новосѣлцѣ, Плетеницяхъ, Погорѣльцяхъ, Куровицяхъ, Ляшкахъ королѣвскихъ, Борщевѣ, Бѣлцѣ, Коросенку, Кривицяхъ, Лагодовѣ, Майданѣ липов., Недѣлискахъ, Осталовичахъ, Печени, Плениковѣ, Подуровѣ, Полюховѣ великôмъ, Полоницяхъ, Подусильнôй, Розворянахъ, Словитѣ, Соловôй, Станимири, Тучнôмъ, Туркотинѣ, Волковѣ, Выпискахъ и Земовѣ. Речинець до кôнця падолиста. — Ц. к. окр. Рада шк. въ Яворовѣ розписала конкурсъ на посаду гр. кат. катехита зъ платнею 600 зр., додаткомъ на мешканє и пятилѣтями по 50 зр.; на посады: мол. учит. въ Кракôвци, Бердиховѣ, Боновѣ, Брухнали, Цѣтули, Хотиньци, Чернилявѣ, Черчику, Чолиняхъ, Ляшкахъ, Любиняхъ, Молошковичахъ, Моранцяхъ, Мужиловичахъ зародовыхъ, Новосѣлкахъ, Пôдлубахъ, Порудпѣ, Передбôрю, Селискахъ, Свидници Щеплотахъ. Крôмъ шкôлъ въ Яворовѣ, Кракôвци, Брухнали и Передбôрю всюди инде языкъ выкладовый рускій. Речинець до 10 падолиста.

— **Отворенє року шкôльного** на Університетѣ львôвскôмъ вôдбуде ся дня 10 с. м. въ понедѣлокъ. Того дня буде богослуженє въ костелѣ св. Миколая. Лютня вôдспѣває кантату.

— **Дивна осѣнь.** Крôмъ вѣстей уже поданыхъ, що зацвили каштаны и декотрй цвѣты, явили ся мотилѣ та хрущѣ, доносять зновъ зô Стрыя, що тамъ цвитуть теперь яблôнки Мабуть не на довго буде вже тои втѣхи, бо ночи вже холоднй.

— **На памятникъ Маркіяна Шашкевича** зложено дотеперь добровôльными датками 90 зр. 99 кр. Грошѣ тй суть въ переховку у філіи тов. „Просвѣта" въ Камѣнцѣ Струмиловôй, де всякй дальшй датки треба надсылати.

— **Огнѣ.** Въ Сороцку пôдъ Скалатомъ погорѣло сѣмъ господарѣвъ. До загашеня огню причинили ся дуже пп. Мадеєвскій, Петрикъ и войтъ зъ сусѣдного села Гавча. Кажуть що сусѣды погорѣльцѣвъ не ратували ихъ и байдужно дивили ся, якъ огонь нѣвечивъ майно ихъ братôвъ-рôльникôвъ. Коли то правда, то зле свѣдчить о тыхъ сусѣдахъ. — Въ Олеську коло Жмигорода погорѣли тому тыждень чотири домы, шкода 5000 зр. — Въ Угновѣ погорѣло кôлька домôвъ въ пору, якъ люде були занятй въ поли при копаню бараболѣ.

— **Невинно засудженый.** Селянина зъ пôдъ Радимна Сенька Гладила засудивъ тому кôлька лѣтъ перемыскій судъ на 12 лѣтъ вязницѣ за пôдпалъ. Гладило просидѣвъ шѣсть лѣтъ въ Бриґіткахъ у Львовѣ и ажь тогды показало ся, що вôнъ невиневъ, бо хто иншій пôдпаливъ. За те, що вôнъ невинно просидѣвъ шѣсть лѣтъ у вязници, давъ єму Є. Вел. Цѣсарь 1000 зр. зô свого майна.

— **Самоубійства.** Въ середу вечеромъ у Львовѣ стрѣливъ до себе 70-лѣтный Осипъ Вестфаль, пенсіонованый ґеометръ, россійскій пôдданый, що вôдъ недавна лишь перебувавъ въ притулку Домса у Львовѣ. Рана не є смертельна. Вестфаль бувъ дуже роздражненый, коли стрѣливъ до себе, а може на хвилю и вôйшовъ зъ розуму. Вôнъ мавъ уже разъ бути въ закладѣ божевôльныхъ. — Воякъ артилеріи крѣпостнои въ Перемышли, Шередакъ, застрѣливъ ся оногды кулею зъ карабіну. — Черновецкій рѣзникъ, Осипъ Розумкевичъ, програвши майно въ карты, повѣсивъ ся.

— **Старй грошѣ.** Тому кôлька тыжднѣвъ донесено, що пôдъ Ясломъ при цегольни надъ Яскулкою найдено пôвтора кварты великихъ дукатôвъ въ року 1600 и 1650. Теперь пишуть о тыхъ дукатахъ таке: Дня 6 серпня працювали двѣ зарôбницѣ коло будовы на грунтѣ Кароля Любельского и найшли въ земли купку розсыпаныхъ почорнѣлыхъ грошей, котрй певно мѣстились у мѣшочку, але вôнъ зогнивъ. Иншй робôтники при будовѣ побачили тй „бляшки", забрали ихъ дѣвчатамъ и занесли до мѣста. По мѣстѣ розôйшла ся сейчасъ чутка про скарбъ, рôжнй спекулянты збѣгли ся и вôдъ робôтникôвъ та робôтниць вôдкупили за пôвъ дармо тй „бляшки". А то були старй дукаты, золотй и срѣбнй. Ажь жандармы мусѣли вдати ся въ сю справу, та вôдобрали у спекулянтôвъ 56 золотихъ и 53 срѣбныхъ дукатôвъ. Тй срѣбнй дукаты такъ понищили ся въ земли, що въ рукахъ розсипували ся. Золотй монеты то переважно голендерскй, але є межь ними и италіяньскй, нѣмецкй, польскй, одна турецка, а всѣ зъ 17 вѣку. Зъ тыхъ монетъ 44 золотыхъ и 48 срѣбныхъ переховані теперь въ старовствѣ, а прочѣ въ судовôмъ депозитѣ, бо противъ декотрыхъ купцѣвъ тыхъ монетъ веде ся слѣдство судове. Коли оно скôнчить ся, то грошѣ вôдôшлють до Намѣстництва у Львовѣ.

— **Середъ покôйникôвъ.** Сими днями лучила ся въ Гамбурзѣ незвычайна пригода. Въ мѣстѣ тôмъ уживають до перевоженя меблѣвъ возôвъ зô стѣнами, котрй вôдмикають ся зъ заду, и туды кладуть ся меблѣ. Оденъ такій величезный вôзъ ѣхавъ улицею та колесами робивъ богато гуку. Саме тогды переходивъ улицею коминарь и єму забагло ся проѣхати ся за дармо. Отже догонивъ вôзъ и зъ заду скочивъ скоро до середины. Оглянувши ся, ажь одеревѣвъ зô страху. Въ возѣ не було меблѣвъ, лише було тамъ зъ дванайцять домовинъ, уставленыхъ одна на другôй. Вôнъ заразъ здогадавъ ся, що се везуть померших на холеру на кладовище. Єго напавъ напавъ такій страхъ, що не мôгъ рушити ся зъ мѣсця и тôльки крикнувъ слабымъ голосомъ. Голосъ той почувъ вôзникъ и єму здавало ся, що се котрыйсь покôйникъ вôдживъ. Въ одну мить зôскочивъ зъ воза, пустивъ конѣ, а самъ утѣкъ. Се здивувало перехожихъ людей и счинило ся збѣговище довкола воза. А ту зъ него якъ скочить чорный якъ дѣтько коминарь, то у всѣхъ ажь духъ заперло. Розбѣгли ся люде на всѣ стороны и довго ще треба було ждати, заким покôйники могли собѣ поѣхати въ дальшу дорогу.

Штука, наука и література.

Ч. 18 „Зорѣ" мѣстить крôмъ давнѣйше розпочатыхъ праць такй новй: знану дуже гарну драму Панаса Мирного „Лимерôвну", котру нашъ театръ выставлявъ п. з. „Дѣти недолѣ", поезіи Л. Глѣбова, С. Устияновича, А. Бобенка, О. Романовои и В. Степняка. Павло Грабъ пише про невѣдомыхъ творцѣвъ, що то неразъ и дуже гарнй рѣчи складали, та не мали змоги и вôдваги выступити зъ ними передъ людей, а зъ часомъ самй десь запоторились и ихъ творы на велику шкоду літературы. П. Ив. Верхратскій подає въ тôмъ числѣ дуже цѣкавй вѣстки про мотиля Мороша мертвоговця и Павицю грушѣвку. Критичнй оцѣнки, цѣкавй дрôбнй вѣсти въ літературы и три гарнй илюстраціи доповняють вартôсть сего числа „Зорѣ".

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень, 7 жовтня. Вчера рано приѣхавъ ту Є. Екец. п. Намѣстникъ гр. Бадені. Въ мѣродайныхъ кругахъ не звѣстно тутъ нѣчого про якійсь выпадокъ холеры.

Будапештъ, 7 жовтня. Вôдъ пôвночи 4 с. м. до пôвночи 5 с. м. занедужало тутъ на холеру 47 людей а померло 19.

Ґенова, 7 жовтня. Хмароломъ въ Самиердарена наробивъ страшенной шкоды. Всѣ мосты позрывало, дороги позносило, богато домôвъ вода забрала а також погибло и богато людей.

Пловдивъ, 7 жовтня. Оногды далось тутъ почути о 10 год. вечеромъ сильне землетрясенє.

й заразъ перестали смѣяти ся, коли она розповѣла цѣлу свою исторію Офіцеръ знавъ, де Джорджь Порджь перебуває, а Ґеорґіна набравши свѣжои вôдваги, пустилась знову на пôвнôчь чимъ разъ дальше и дальше....

....Такъ ишла Ґеорґіна по гористыхъ дорогахъ до Сутраіну, бо на кôнци єѣ муки ждала єѣ стрѣча зъ Джорджемъ Порджомъ, котрый пригорне єѣ до себе й поцѣлує, якъ давными часами. Ишла, якъ могла, а добрй духи зробили ѣй послѣдну ласку.

Якійсь Анґлієць задержавъ єѣ, вже було змеркло ся, якъ разъ коли она скручувала до Сутраіну: „Святъ еси Господи! А ты тутъ зъ вôдки взяла ся"?

То бувъ Джілісъ, чоловѣкъ, що бувъ помôчникомъ Джорджа Порджа въ горѣшнôй Бурмѣ и мешкавъ въ недалекôмъ теремѣ. Джорджь Порджь выробивъ то Джілісови, що єго перенесено на помôчника до Сутраіну, бо вôнъ любивъ Джіліса.

— Я прийшла — сказала Ґеорґіна просто. То такій далекій свѣтъ и я була цѣлыми мѣсяцями въ дорозѣ.... А єго хата де?

Джілісъ на то лишь зôтхнувъ важко. Вôнъ надививъ ся давными часами досыть на Ґеорґіну и знавъ, що тутъ не поможе нѣчого говорити ѣй на розумъ. Людемъ на Всходѣ годѣ що втолкувати; имъ треба на очи показати.

— Я поведу тебе до него — сказавъ Джілісъ, и показавъ Ґеорґінѣ заулокъ, котрымъ заходило ся изъ заду до якоись хаты.

Тамъ лише що засвѣтили були лямпу, але заслонъ ще не поспускали. — „Ну, подиви ся, — сказавъ Джілісъ, станувши пôдъ вôкномъ. Ґеорґіна побачила Джорджа Порджа и єго жѣнку.

— Щожь пôчнешь? — спытавъ Джілісъ, державчи Ґеорґіну за руки, на выпадокъ, колибъ она хотѣла може щось робити. — Пôдешь може туды, та скажешь Анґлійцѣ, що ты жила зъ єѣ чоловѣкомъ?

— Нѣ, — вôдповѣла Ґеорґіна такъ тихо, що ледви було чути. Пусти мене.... пôду собѣ гетъ. Кленусь тобѣ, що гетъ пôду. Вырвалась вôдъ него и щезла въ темнотѣ.

— Бѣдне мале сотворѣнє! — сказавъ Джілісъ самъ до себе, звернувши зновъ на головну улицю.

Джорджь Порджь и єго жѣнка вышли на веранду, абы дымъ вôдъ Джорджевого папѣроса не осѣдавъ на занавѣсахъ сальона.

— Що то за крикъ тамъ въ долинѣ? — спытала жѣнка. Обоє стали надслухувати.

— То вже певно котрыйсь зъ тыхъ простыхъ людей бє свою жѣнку — сказавъ Джорджь Порджь.

— Бє — свою — жѣнку! Якъ же то погано! — вôдозвалась до него жѣнка. — Подумай собѣ, що ты бы мене бивъ! Она обняла єго нѣжно рукою за шию, схилила головку на єго грудь и усмѣхаючись споглядала щасливо у чисте небо.

А то була Ґеорґіна, що такъ голосила на зарѣнку надъ потокомъ, де прачки перуть бѣлє.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Краховецкій

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, подъ зарядомъ К. И. Вебера.